

Sygn. akt II Cz 1202/12

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2013 r. w Świdnicy na posiedzeniu

niejawnym zażalenia powódki B. H. na postanowienie Sądu

Rejonowego w Kłodzku z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt I C 1435/12,

w sprawie przeciwko (...) Towarzystwu (...)

S.A. w S.

o zapłatę 20.000 zł

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki B. H. o zwolnienie od kosztów sądowych, uznając, że powódka jest w stanie ponieść koszty, które na obecnym etapie postępowania związane są z opłatą sądową w kwocie 1000 zł. Sąd wskazał, że powódka otrzymała już 12.000 zł od strony pozwanej i nie zgadzając się z jej stanowiskiem powinna tę kwotę w pierwszej kolejności przeznaczyć na zabezpieczenie kosztów niniejszego postępowania, nie zaś na inne cele. Ponadto wskazał, że powódka dysponuje stałym miesięcznym źródłem dochodu, z którego, licząc się z koniecznością wytoczenia przedmiotowego powództwa, mogła zabezpieczyć stosowne środki, bądź też zaciągnąć na ten cel kredyt konsumencki.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka, wnosząc o jego uchylenie i zwolnienie od kosztów sądowych w całości, podniosła, że uiszczenie należnych opłat sądowych byłoby nadmiernym obciążeniem dla jej budżetu domowego, gdyż przy dochodach w kwocie 1230,70 zł miesięcznie, po opłaceniu wydatków związanych z najmem mieszkania, zużyciem wody, energii, opłatami za telefon, leki, opał i ratę kredytu (łącznie 870 zł), pozostaje jej kwota 360,70 zł, którą przeznacza na wyżywienie. Co do otrzymanej już od strony pozwanej kwoty 12.000 zł skarżąca wskazała, że kwota ta pochodzi z wypłaconego na jej rzecz zadośćuczynienia, które ma za zadanie kompensację doznanej przez nią krzywdy i służy zakupowi leków, rehabilitacji i wszelkich kosztów leczenia, ma również na celu łagodzić cierpienia wywołane doznanymi obrażeniami, nie zaś służyć ochronie jej praw.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie podlegało oddaleniu. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu pierwszej instancji i uzasadniającą je argumentację, których zażalenie w żaden sposób nie podważyło. Przed wszystkim zatem wskazać należy, że powódka, wbrew jej stanowisku, mogła jednak poczynić z uzyskiwanych dochodów oszczędności, celem pokrycia choćby części kosztów sądowych, które na obecnym etapie postępowania zamykają się jedynie kwotą 1000 zł., tytułem opłaty od pozwu. Zdarzenie stanowiące element podstawy faktycznej jej żądania miało bowiem miejsce 20 lutego 2011r. i od tamtego też czasu powódka powinna była liczyć się z ewentualnością potrzeby dochodzenia swych praw przed sądem i opłacenia związanych z tym kosztów, czyniąc na ten cel oszczędności choćby w niewielkich w skali miesiąca kwotach, po ok. 20 – 30 zł., co do chwili obecnej pozwoliłoby jej na zebranie sumy potrzebnej na pokrycie co najmniej połowy opłaty od pozwu. Druga zaś połowa tej opłaty mogłaby zostać

pokryta z przyznanego jej od strony pozwanej zadośćuczynienia, a wydatek ten stanowiłby tylko niewielką część tego zadośćuczynienia, które dotychczas nie zostało przez powódkę na żaden cel wydatkowane, gdyż okoliczność taka nawet nie wynika z zażalenia, a tym bardziej nie została ona w żaden sposób uwiarygodniona. Odnośnie zaś innych, poza opłatą od pozwu, kosztów sądowych, to wskazać należy, że na obecnym etapie postępowania nie jest możliwa ocena potrzeby ich poniesienia przez powódkę, a tym bardziej ich ewentualna wysokość. Zauważyć ponadto należy, że wydatkowanie przez powódkę środków finansowych tytułem kosztów sądowych, ma charakter tymczasowy, gdyż w przypadku uwzględnienia jej żądania koszty te, co do zasady, będą podlegały zwrotowi przez stronę przeciwną, jako element kosztów procesu. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi zatem swego rodzaju kredyt udzielony przez Skarb Państwa na bardzo korzystnych zasadach bo bez oprocentowania, a często bez ewentualności zwrotu, a więc powinna ona mieć charakter wyjątkowy, znajdujący zastosowanie tylko w doniesieniu do osób najuboższych, a powódka, z wyżej podanych przyczyn, do osób takich nie należy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.